

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: **K. I.**
zastoupený S. S., obecným zmocněncem

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. srpna 2023, č. j. MV-122422-4/SO-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla žalobcovo odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 1. 6. 2023, č. j. OAM-11043-35/PP-2022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla výrokem I. zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky (dále jen „ČR“) podle § 87e odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve

znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobce je zařazen do informačního systému smluvních států a trvá důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, výrokem II. byla žalobci podle 87e odst. 4 téhož zákona stanovena lhůta k vycestování z území ČR 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce podal dne 15. 8. 2022 u správního orgánu prvního stupně žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU podle § 87b zákona o pobytu cizinců. Za rodinného příslušníka ve smyslu citovaného ustanovení, k němuž vztahoval svou žádost, označil manželku A. Z., státní příslušnost ČR, s níž dne X uzavřel manželství. K žádosti doložil oddací list a doklad o zajištění ubytování.
3. Ministerstvo považovalo za prokázané, že žalobce je rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Dále proto zkoumalo, zda žalobce splňuje i další zákonem stanovené podmínky pro vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR.
4. Šetřením v cizineckém informačním systému (dále jen „CIS“) bylo zjištěno, že žalobce je evidován v Schengenském informačním systému (dále jen „SIS“) jako osoba, které nelze umožnit vstup na území smluvních států Schengenské dohody (Dohoda mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích, podepsaná v Schengenu dne 14. 6. 1985) s platností od 28. 3. 2022 do 11. 1. 2024. Záznam do SIS vložila Spolková republika Německo dne 28. 3. 2022 [dle článku 24 Nařízení Evropského parlamentu a rady (ES) č. 1987/2006 ze dne 20. 12. 2006, o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II), dále jen „Nařízení o zřízení SIS II“]. Dne 11. 1. 2023 obdrželo ministerstvo od Policejního prezidia ČR, ředitelství pro mezinárodní policejní spolupráci, odboru operativní spolupráce informace o důvodech zařazení žalobce do SIS (shrnutí viz poslední odstavec strany 2 a první odstavec strany 3 napadeného rozhodnutí, které odpovídá obsahu správního spisu), z nichž lze seznat, že žalobce vstoupil na území Spolkové republiky Německo (dále jen „Německo“) v červenci 2017 a požádal tam o udělení azylu. Po zamítnutí žádosti o udělení azylu byl dne 26. 3. 2019 vyhoštěn do Gruzie s uloženým trestem zákazu vstupu a pobytu v Německu s platností do 11. 1. 2024. Toto rozhodnutí nerespektoval a v květnu 2019 opětovně vstoupil na území Německa pod jinou identitou (předložil padělaný bulharský občanský průkaz), pod kterou se tam nechal i zaměstnat. V Německu páchal trestnou činnost (krádež, převaděčství cizinců, neoprávněný pobyt, umožnění cizincům s neoprávněným vstupem vstoupit na území Německa včetně obstarání jim padělaných dokladů), pro kterou byl hledán různými německými státními orgány. Ministerstvo dále zjistilo, že žalobce je v SIS evidován pod 11 různými identitami (s odlišným jménem, odlišnou státní příslušností či datem narození).
5. Dne 20. 3. 2023 žalobce využil svého práva seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. V následném písemném vyjádření uvedl, že jiných totožností využíval k tomu, aby se vyhnul vydání do Gruzie, kde mu hrozí zatčení a nelidské zacházení z důvodu jeho politického přesvědčení. Uvedl, že byl členem politického uskupení bývalého prezidenta Gruzie Saakašviliho (kterého i jeho rodinu znal osobně) a kandidátem do parlamentu. Dále popsal vztah s manželkou, s níž se seznámil koncem roku 2021.

6. Rozhodnutím ze dne 1. 6. 2023 ministerstvo žalobcovu žádost zamítlo podle § 87e odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Odůvodnilo, že žalobce od roku 2019 opakovaně vstupoval na území členských států, ačkoli mu bylo známo, že má vstup i pobyt na území členských států zakázán. Vystupoval přitom pod různými identitami a kromě porušení zákazu vstupu a pobytu v Shengenu zneužíval postavení občana EU, které mu ve skutečnosti nenáleží. Dále bylo zjištěno, že žalobce má v Německu řadu trestních záznamů za trestné činy různého charakteru (viz výše), které spáchal vědomě a úmyslně. Na území ČR vstoupil v roce 2020 rovněž neoprávněně, za neoprávněný pobyt mu bylo uloženo správní vyhoštění. Ministerstvo dospělo k závěru, že popsání jednání, jehož se žalobce dopustil na území Německa, lze podřadit pod pojem narušení veřejného pořádku. Při výkladu neurčitěho právního pojmu „veřejný pořádek“ a „závažné narušení veřejného pořádku“ ministerstvo poukázalo na soudní judikaturu (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č.j. 3 As 4/2010-51, č.j. 5 As 73/2011-149, č.j. 7 As 112/2011-65, č.j. 9 As 71/2010-112, či č.j. 1 As 175/2012-34), a shledalo, že dosavadní jednání žalobce spočívající v opakovaném porušení právních předpisů Německa a jeho celkový vztah k respektování právních předpisů a rozhodnutí správních či soudních orgánů zavrhuje důvod domnívat se, že by mohl opět závažným způsobem narušit veřejný pořádek při svém pobytu na území jiného členského státu. Toto nebezpečí je podle názoru ministerstva aktuální, neboť nelze předpokládat, že by žalobce změnil svůj přístup k respektování právních předpisů a rozhodnutí správních orgánů obecně. Závěrem ministerstvo neshledalo, že by zamítnutí žalobcovy žádosti představovalo nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života. V této souvislosti uvedlo, že je mu známo, že žalobce je od 3. 6. 2022 manželem české státní příslušnice (ve správním řízení byl proveden výslech žalobce i jeho manželky) a otcem zletilého syna, který pobývá v Gruzii, stejně jako rodiče žalobce. Kromě manželky žalobce nemá na území ČR žádné rodinné příslušníky. Ministerstvo uvedlo, že žalobce případný dopad do soukromého života v řízení nenamítal, přičemž ani z okolností známých ministerstvu z jeho činnosti či vyplývajících z žádosti nebylo zjištěno, že by dopad rozhodnutí mohl být v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Dopad rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce byl shledán jako přiměřený.
7. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání. Namítl nezákonnost a nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí a porušení procesních předpisů. K používání jiných totožností uvedl, že příjmení M. a I. jsou jeho pravé totožnosti. Činil tak proto, aby se vyhnul vydání do Gruzie, kde by čelil zatčení a nelidskému zacházení kvůli svému politickému přesvědčení. Vymezil se proti domněnce správního orgánu, že by mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Uvedl, že protiprávního jednání v Německu se dopustil před pěti lety a od té doby žije řádným životem, přičemž svého jednání lituje. Nesouhlasil se závěrem ministerstva, že zamítnutí žádosti není zásahem do soukromého a rodinného života. Uvedl, že v ČR je od roku 2019 a nespáchal žádný trestný čin. S manželkou se seznámil v roce 2021 a nyní tvoří rodinu i s jejím synem Danielelem.
8. Žalovaná napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Ztotožnila se s ministerstvem, že byly splněny podmínky pro zamítnutí žádosti podle § 87e odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, včetně existence důvodného nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. V této souvislosti žalovaná zopakovala argumentaci ministerstva týkající se důvodů provedení

záznamu v SIS Německem. Dle žalované tak nelze konstatovat, že by z jednání žalobce bylo patrné, že se jakkoli „poučil“ či „polepšil“ a žije řádným životem natolik dlouho, aby bylo možné tvrdit, že z jeho strany po nedávné pestré trestní minulosti již neexistuje nebezpečí narušení veřejného pořádku. To naopak trvá. Žalovaná má za nepochybné, že žalobce opakovaně nerespektoval platné právní předpisy v oblasti vstupu a pobytu cizinců na území Německa (tj. území států schengenského prostoru), kde pobýval bez povolení k pobytu a dopouštěl se tam nikoliv zanedbatelné trestné činnosti (krádež, padělání dokumentů, převaděčství cizinců). ČR jakožto součást schengenského prostoru je povinna vymáhat dodržování pravidel v oblasti vstupu a pobytu cizinců, která stanoví, za jakých podmínek mohou cizinci na území ČR pobývat. Vzhledem k tomu, že schengenský prostor je prostorem (až na výjimky) bez kontrol na vnitřních hranicích, jednotlivé státy kontrolou dodržování pravidel v oblasti migrace spoluvytváří daný prostor, jako prostor vysoké úrovně bezpečnosti. K tomu slouží i SIS. Ve vztahu k posouzení, zda jednání žalobce dosáhlo intenzity „závažného narušení“ veřejného pořádku žalovaná odkázala na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č.j. 3 As 4/2010-151, a směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice o volném pohybu“). Uvedla, že při posouzení závažnosti narušení veřejného pořádku je třeba zohlednit intenzitu, druh a závažnost protiprávního jednání. Žalobce se opakovaně dopustil trestných činů, za které byl pravomocně odsouzen. Pobýval na území Německa nelegálně, opakovaně si měnil identitu, a to i za občana EU, nerespektoval tamní právní řád ani rozhodnutí soudů. Dále uvedla, že ministerstvo se rovněž řádně zabývalo otázkou přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a poměřovalo veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem žalobce na soukromý a rodinný život. Se závěry ministerstva se ztotožnila. Uzavřela, že neudělení přechodného pobytu na území ČR je jen důsledkem vlastního jednání žalobce.

II. Žalobní argumentace

9. Žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné kvůli vadám předcházejícího správního řízení. Dle jeho názoru žalovaná své rozhodnutí nedostatečně odůvodnila a vyložila zákon chybně.
10. Žalobce trvá na tom, že se žádného protiprávního jednání nedopouští ani dopouštět nehodlá a není tak jakýmkoliv ohrožením pro veřejný pořádek České republiky.
11. Dále odkázal na směrnici o volném pohybu a Směrnici č. 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003, o právu na sloučení rodiny, podle kterých rodinní příslušníci občanů Evropské unie mají garantované právo na volný pohyb.
12. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
13. Současně žalobce požádal o přiznání odkladného účinku žalobě. Této žádosti krajský soud usnesením ze dne 3. 10. 2023 nevyhověl.

III. Vyjádření žalované k žalobě

14. Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 27. 9. 2023 s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a obsah správního spisu žalobní námitky odmítla jako nedůvodné.

15. Uvedla, že z podané žaloby není zřejmé, z jakého důvodu žalobce shledává napadené rozhodnutí za nezákonné, nepřezkoumatelné a jakých vad se žalovaná dopustila ve správním řízení. Taktéž není zřejmé, v čem žalobce spatřuje chybné vyložení zákona, proto nelze na tyto námitky adekvátně reagovat.
16. K námitce žalobce, že se žádného protiprávního jednání nedopustil, žalovaná zopakovala, že lustrací v cizineckém informačním systému bylo zjištěno, že žalobce je evidován v SIS jako nežádoucí cizinec, kterému má být odmítnut vstup na území s platností od 28. 3. 2022 do 11. 1. 2024 i důvody, pro které tento záznam do uvedeného systému vložilo dne 28. 3. 2022 Německo. Žalovaná má za nepochybné, že žalobce opakovaně nerespektoval platné právní předpisy v oblasti vstupu a pobytu cizinců na území Německa, kde dále páchal nikoliv zanedbatelnou trestnou činnost. Zopakovala podstatné argumenty odůvodnění napadeného rozhodnutí a uzavřela, že neudělení přechodného pobytu na území ČR je jen důsledkem vlastního jednání žalobce.
17. Navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Jednání soudu

18. Zástupce žalobce popsal pobytovou historii žalobce po opuštění Gruzie (2017) i důvody opuštění země původu včetně obav, které mu v návratu do vlasti hrozí. K používání jiných totožností žalobcem uvedl, že příjmení M. a I. jsou jeho pravé totožnosti. Setrval na žalobním petitu.
19. Pověřená zástupkyně žalované odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyjádření k žalobě, která zrekapitulovala. Navrhla zamítnutí žaloby.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

20. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, kterými je vázán, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.). Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

21. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovanou vyplynuly rozhodné skutečnosti popsané v bodu I. tohoto rozsudku.

B. Právní závěry

22. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že **žaloba není důvodná**.
23. Krajský soud úvodem upozorňuje, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se soud může v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č.j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č.j. 2 Afs 37/2012-47).
24. Nejdříve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Pouze je-li rozhodnutí přezkoumatelné, může soud přistoupit k věcnému hodnocení uplatněných námitek.

25. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvažil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při jejich posuzování, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č.j. 2 Azs 391/2004-62, ze dne 21. 8. 2008, č.j. 7 As 28/2008 - 75, či ze dne 21. 5. 2015, č.j. 7 Afs 69/2015-45). Povinnost řádným a přezkoumatelným způsobem odůvodnit rozhodnutí soudu přitom neznamená, že na každý argument strany musí být v odůvodnění rozhodnutí podrobně reagováno. Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se smyslem žalobní argumentace, tedy se stěžejními námitkami, což může v určitých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č.j. 7 Afs 85/2013-33). Obdobné nároky jsou kladeny i na přezkoumatelnost správních rozhodnutí. Z judikatury správních soudů plyne, že rovněž z odůvodnění správního rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné, nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se při svém rozhodování a hodnocení důkazů řídil (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2006, č.j. 4 As 58/2005-65, či ze dne 19. 12. 2008, č.j. 8 Afs 66/2008). Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy (či správní orgány) nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná (srov. nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č.j. 9 As 221/2014-43).
26. Na podkladě těchto závěrů krajský soud hodnotil, zda rozhodnutí žalované splňuje výše uvedená kritéria a dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí srozumitelné a přezkoumatelné. Je z něho zřejmý výrok rozhodnutí s uvedením zákonných ustanovení, podle nichž bylo v dané věci rozhodováno, z odůvodnění rozhodnutí je rovněž seznatelné, na základě jakých skutkových zjištění a právního hodnocení žalovaná dospěla ke svému závěru. Toliko subjektivní nesouhlas žalobce s důvody rozhodnutí ještě nečiní rozhodnutí nepřezkoumatelným. Ostatně žalobce uplatnil žalobní námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pouze v obecné rovině. Neuvedl, z jakých konkrétních důvodů považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, v čem konkrétně spatřuje vady předcházejícího správního řízení ani žádné skutečnosti představující nepřesné a neúplné zjištění skutečného stavu věci či „chybné“ vyložení zákona.
27. Při posouzení důvodnosti podané žaloby vycházel soud z následující právní úpravy:
28. Podle ustanovení § 87e odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců „ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je žadatel zařazen do informačního systému smluvních států a příslušný orgán, který žadatele do tohoto systému zařadil, poskytne dodatečné informace, po jejichž vyhodnocení lze mít za to, že trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.“

29. Jak již uvedla žalovaná (viz strana 5 napadeného rozhodnutí), informační systém smluvních států (SIS) jako rozsáhlá mezinárodní databáze byl zřízen jako nezbytné opatření směřující k omezení bezpečnostních rizik plynoucích z volného pohybu osob v rámci schengenského prostoru. SIS je využíván při provádění hraničních kontrol, policejních a celních kontrol uvnitř schengenského prostoru, vydávání povolení k pobytu, víz apod. Vedení v záznamu SIS o jednotlivých osobách přitom podléhá přísným pravidlům upraveným příslušným Nařízením Evropského parlamentu a rady.
30. Podle čl. 24 odst. 1 Nařízení o zřízení SIS II „údaje týkající se státních příslušníků třetích zemí, o kterých byl pořízen záznam pro účely odepření vstupu nebo pobytu, se vloží na základě vnitrostátního záznamu vyplývajícího z rozhodnutí přijatého příslušnými správními orgány nebo soudy v souladu s procesními předpisy, které stanoví vnitrostátní právní předpisy. Toto rozhodnutí může být učiněno pouze na základě posouzení jednotlivých případů. Odvolání proti těmto rozhodnutím se podávají v souladu s vnitrostátními právními předpisy.“
31. Podle čl. 24 odst. 3 Nařízení o zřízení SIS II „záznam se může též vložit, pokud se rozhodnutí uvedené v odstavci 1 zakládalo na skutečnosti, že se na státního příslušníka třetí země vztahuje opatření směřující k vyhoštění, odepření vstupu nebo navrácení, které nebylo zrušeno ani pozastaveno, včetně, nebo spolu se zákazem vstupu, případně pobytu, a to z důvodu porušení vnitrostátních právních předpisů o vstupu nebo pobytu státních příslušníků třetích zemí.“
32. Schengenská prováděcí úmluva stanoví pravidla pro používání SIS. Podle čl. 25 odst. 1 této úmluvy „má-li některý členský stát v úmyslu vydat povolení k pobytu, provede příslušný orgán systematické vyhledávání v Schengenském informačním systému. Má-li některý členský stát v úmyslu vydat povolení k pobytu cizinci, který má záznam za účelem odepření vstupu, konzultuje věc předem s členským státem, který záznam pořídil, a přihlíží k jeho zájmům; v takových případech se povolení k pobytu vydá pouze ze závažných důvodů, zejména humanitárních nebo z důvodů vyplývajících z mezinárodních závazků. Je-li povolení k pobytu vydáno, členský stát, který záznam pořídil, jej zruší, ale může dotčeného cizince zapsat do svého vnitrostátního seznamu osob, kterým má být odepřen vstup.“
33. Podle čl. 25 odst. 2 Schengenské prováděcí úmluvy „vyjde-li najevo, že cizinec, který je držitelem platného povolení k pobytu vydaného jednou ze smluvních stran, je veden v seznamech osob, kterým má být odepřen vstup, konzultuje smluvní strana, která záznam pořídila, smluvní stranu, která vydala povolení k pobytu, s cílem zjistit, zda existují dostatečné důvody k odnětí povolení k pobytu. Není-li povolení k pobytu odňato, zruší smluvní strana, která záznam pořídila, tento záznam, může však dotyčného cizince zapsat do vnitrostátního seznamu osob, kterým má být odepřen vstup.“
34. Podstata sporu spočívá v tom, zda byly splněny podmínky pro zamítnutí žalobcovy žádosti o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU podle § 87e odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců.
35. Řízení bylo zahájeno na základě žalobcem podané žádosti ze dne 15. 8. 2022. V posuzované věci není sporné, že žalobce splňuje podmínku § 15a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, podle které se rodinným příslušníkem občana EU pro účely tohoto zákona rozumí jeho manžel. Ministerstvo pak v souladu s výše citovaným ustanovením zákona o pobytu cizinců a Nařízením o zřízení SIS II provedlo lustraci žalobce

v cizineckém informačním systému (CIS) a v něm zjistilo, že žalobce je v SIS evidován jako nežádoucí cizinec, kterému není možné umožnit vstup na území Schengenského prostoru s platností od 28. 3. 2022 do 11. 1. 2024 a dále, že tento záznam do uvedeného systému vložilo dne 28. 3. 2022 Německo. Následně německá strana poskytla ministerstvu dodatečné informace, které jsou součástí správního spisu, z nichž vyplývá důvod, proč byl žalobce do SIS zařazen (viz výše).

36. Pro posouzení předmětné věci je relevantní výhrada veřejného pořádku podle čl. 27 směrnice o volném pohybu, který stanoví:

„1. S výhradou této kapitoly smějí členské státy omezit svobodu pohybu a pobytu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků bez ohledu na státní příslušnost z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Tyto důvody nesmějí být uplatňovány k hospodářským účelům.

2. Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.

3. Ke zjištění, zda dotyčná osoba představuje ohrožení veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti, může hostitelský členský stát, považuje-li to za nezbytné, při vydávání osvědčení o registraci, nebo nemá-li systém registrace, do tří měsíců od příjezdu dotyčné osoby na jeho území nebo od ohlášení její přítomnosti na jeho území ve smyslu čl. 5 odst. 5 nebo při vystavování pobytové karty požádat členský stát původu nebo v případě potřeby jiné členské státy o poskytnutí informací o případných minulých policejních záznamech o dotyčné osobě. Tato šetření nesmějí být prováděna systematicky. Konzultovaný členský stát odpoví do dvou měsíců. [...]“

37. Z citovaného ustanovení vyplývá, že odepření pobytového oprávnění rodinnému příslušníkovi, na něhož se vztahuje směrnice o volném pohybu, může být odůvodněno pouze takovým osobním chováním dotyčného jednotlivce, které představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.

38. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že výhradu veřejného pořádku správní orgány vyložily v souladu s čl. 27 směrnice o volném pohybu. Žalovaná i ministerstvo v tomto směru odkázaly na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č.j. 3 As 4/2010-151, v němž jsou podmínky pro uplatnění uvedené výhrady přehledně shrnuty včetně odkazu na příslušnou judikaturu Soudního dvora EU (viz odůvodnění na straně 6-7 napadeného rozhodnutí).

39. Z výše citovaného ustanovení je zřejmé, že odepření pobytového oprávnění rodinnému příslušníkovi, na něhož se vztahuje směrnice o volném pohybu, může být odůvodněno pouze takovým osobním chováním dotyčného jednotlivce, které představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Rovněž platí, že pro využití výhrady veřejného pořádku přitom bez dalšího samo o sobě nepostačuje předchozí odsouzení pro trestný čin.

40. Krajský soud má za to, že jak žalovaná, tak i ministerstvo se zabývaly intenzitou hrozby narušení veřejného pořádku žalobcem v souladu se zásadou přiměřenosti. V nyní posuzovaném případě nehodnotily toliko porušení předpisů upravujících vstup a pobyt na území členských států (což by samo o sobě nemohlo aktivovat výhradu veřejného pořádku, jak vyplývá např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2013, č.j. 8 As 46/2013-55, v němž uvedl, že „[n]ezpochybňuje, že stěžovatel porušil veřejný pořádek opakovaným nerespektováním rozhodnutí o správním vyhoštění a rozsudku, kterým mu byl uložen trest vyhoštění, nepovažuje však za dostatečné odůvodnění žalované, že toto jednání je bez dalšího závažným narušením veřejného pořádku“), ale i prokázanou skutečnost, že žalobce se dopustil nikoli jednoho trestného činu, za který byl odsouzen, ale hned několika trestných činů nikoli zanedbatelné společenské závažnosti (viz výše bod 4. tohoto rozsudku), za něž byl v Německu odsouzen a hledán německými policejními a státními orgány (Státním zastupitelstvím v Rostocku a ve dvou případech Státním zastupitelstvím Oldenburg). Krajský soud ve shodě s hodnocením správních orgánů má za to, že vlastní a vědomé jednání žalobce, který pobýval na území Německa nelegálně, páchal trestnou činnost, nerespektoval tamní právní řád ani rozhodnutí soudů, opakovaně si měnil identitu [v záznamu SIS je uvedeno 11 různých identit, pod kterými vystupoval, přičemž námitka žalobce, že příjmení M. (žalobcem použito třikrát) a I. (použito jednou) jsou jeho pravé totožnosti, nemůže obstát vedle toho, že v sedmi dalších případech použil různá jména a příjmení a datum narození jako státní příslušník Bulharska], shledal hrozbu narušení veřejného pořádku reálnou.
41. K žalobní námitce, že se žalobce žádného protiprávního jednání nedopouští a dopouštět nehodlá, soud připomíná, že je při svém rozhodování vázán ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s., podle kterého při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V té době byl záznam v SIS aktuální (viz výše). Na okraj krajský soud poznamenává, že záznam v SIS je časově omezen (v případě žalobce dnem 11. 1. 2024), nejedná se tedy o překážku udělení pobytového oprávnění bez časového omezení, přičemž žalobce se může po uplynutí doby záznamu v souladu s právními předpisy domáhat vyřazení své osoby ze záznamu v SIS, stejně jako požádat o získání některého z pobytových oprávnění dle zákona o pobytu cizinců, splní-li zákonné podmínky.
42. Ač žalobce v žalobě výslovně nenamítal zásah napadeného rozhodnutí do svého soukromého a rodinného života, bez bližšího a konkrétního odůvodnění pouze v obecné rovině odkázal na směrnici o volném pohybu a Směrnici č. 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003, o právu na sloučení rodiny, krajský soud se rovněž pouze v obecné rovině zabýval i posouzením této námitky.
43. Ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

44. Krajský soud se ztotožnil s oběma správními orgány, které se uvedenou otázkou řádně zabývaly, také v hodnocení, že rozhodnutí o nevydání povolení k přechodnému pobytu nepředstavuje nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce (viz strana 6-7 prvostupňového rozhodnutí a strana 8-9 napadeného rozhodnutí), a proto na jejich odůvodnění odkazuje. Žalovaná připomněla, že čl. 8 Úmluvy neukládá státům všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu. Soud konstatuje, že zamítavým rozhodnutím není žalobci znemožněno nadále realizovat jeho soukromý a rodinný život, není mu uložen zákaz pobytu či znemožněno, aby povolení k přechodnému pobytu či jiný pobytový titul získal v budoucnu, pokud splní zákonné podmínky pro jejich vydání. Možné negativní dopady zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu dle názoru soudu nedosahují intenzity nepřiměřeného zásahu do rodinného a soukromého života. Žalobce kromě toho, že dne 3. 6. 2022 uzavřel manželství se státní občankou ČR, tedy již poté, co byl zařazen do SIS (28. 3. 2022), přičemž jeho manželka byla srozuměna s tím, že žalobci žádný pobytový titul na území ČR nesvědčí (viz její výpověď ve správním řízení), neuvedl, ani neprokázal žádné konkrétní skutečnosti (např. odkázanost výživou, závažný zdravotní stav svůj či manželky a pod), z nichž by bylo možné dospět k závěru o nepřiměřeném zásahu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Důkazní břemeno v tomto přitom leželo na něm.
45. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu) a v souladu se zákonem. Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
46. Krajský soud po provedeném přezkumném řízení dospěl k závěru, že žádná z námitek není důvodná. Proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

VI. Náklady řízení

47. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalované nevznikly v řízení náklady vymykající se z její běžné úřední činnosti.

Hradec Králové 21. prosince 2023

JUDr. Ivona Šubrtován v. r.
samosoudkyně